

Duchovní úrovně III.

Prastvoření! Je vám běžné toto slovo a přece si nemůžete za tímto výrazem ničeho představit. Ať si myslíte cokoli, nemůže to nikdy odpovídati skutečnosti.

Chci vás proto přivést k porozumění. Máte býti tak vědomí, jak jen je to lidskému duchu možné.

Jestliže vám mám vyprávěti o říši prastvořených, musím opět začít Parsifalem, **z něž prastvoření vzniklo.**

To nejhlavnější o Parsifalu již víte. Víte, odkud přišel a kým jest. Bude nejlepší, shrnu-li vše ještě jednou tím, že vám budu opakovati několik slov, která Parsifal sám obrazně mluvil. Tato slova zaznamenal lidský duch, omilostněný k vidění takových obrazů, které jsou jinak lidským očím nepřístupné.

V jednom takovém obraze Parsifal mluvil:

„Moudrá vůle všemohoucího Otce **jest!** Od věčnosti v něm, byl jsem z ní zrozen. Moudrý a pravěčný jako ona jsem i já v ní a z ní. Vysílám její sílu, uskutečňuji její chtění.

Jsem Parsifal, nádoba, v níž oheň Boha Otce zakotvil v čistém duchovnu, odkud tvořivě působí jako Duch Svatý. Já jsem a žiji a vše jest věčné, současně působící, tvořící naplnění. Tak se formuje z vůle a slova zákon stvoření!“

Tato slova jsou tak jasná a jednoznačná, že není možný žádný falešný výklad. Přesto chci poukázati na některé body,

které vám mohou znovu ujasnit to, co je vám již známo.

Slova začínají: „Moudrá vůle všemohoucího Otce **jest!** Od věčnosti v něm, byl jsem z ní zrozen.“

Již dříve jste se to z Poselství dozvěděli: Vůle Boha Otce jest **Immanuel!**

Jestliže nyní v tomto vidění Parsifal říká: „Od věčnosti v něm, byl jsem z ní zrozen!“ pak tím vysvětluje, že byl od věčnosti ve Vůli, tedy v Immanueli a že byl z Immanuele zrozen, jsa částí z něj.

Zřetelně je to v Poselství již dávno napsáno: „Parsifal je částí z Immanuele, který tím v Parsifalu působí ve stvoření. Immanuel a Parsifal jsou **jedno** a nelze jich oddělit!“

Tím jest ve skutečnosti řečeno totéž jen jinými slovy. Vysvětloval jsem již v Poselství, že Syn Boží, Immanuel, jest zosobněná tvořící Vůle Boha Otce, známá také pod jménem **Duch** Boží, čili Duch Svatý. Proto je také současně výkonnou Boží spravedlností, mečem Božím!

Ježíš, Syn Boží, je zosobnělá **Láska** Boha Otce, která jest a bude věčně jedno s Boží spravedlností tak, jako jest jedno s Bohem Otcem.

Věčně nerozluční, v sobě jsoucí a přece časem odděleně působící, taková jest trojice Boží, o které víte, ale o níž jste si nikdy nemohli udělat správný obraz ve své představivosti. **To** jest trojjediné Božství ve své nepřístupné bezbytnosti! Božství, středisko vši síly a všeho bytí od věků do věků.

A k tomuto bezbytočnému jádru Světla trojjediného Božství přimyká se úroveň bezprostředního vyzařování Božího. Tato úroveň zůstává všem stvořeným věčně nepochopitelnou. Jsou to sféry skutečného života, žijící po všechny věky ve stálém, nepřerušném vyzařování Božím. Byly vždy.

Když mělo z Vůle Boha Otce vzniknouti **stvoření**, mohlo se všechno vyvíjeti jen v nutném pochodu dění nebo událostí, který dnes můžete z Poselství správně sledovati.

Stvoření muselo vzniknouti z **tvořící Vůle** Boha Otce! Syn Boží, Imanuel, jest od věčnosti touto tvořící Vůlí Boha Otce. Ve svém tvořivém bytí jest osobností a přece stojí cele v Otci a zůstává v něm a Otec jest v něm při jeho tvoření.

Doufám, že se vám **tak** mnohé stane srozumitelnějším.

Tak jako tvořící **Vůle**, Imanuel, jest **osobností**, tak jest i **Láska** ve svém působení **osobností** v Ježíši, Synu Božím.

Oba jsou jako části z Otce jedno v něm, a Otec jest v nich. Od věčnosti, až po všechny věky.

Ježíš jest Láska Boží, Imanuel Vůle Boží! Proto jest v jeho jménu celé stvoření, ba on **jest** stvořením. Vše, co se v něm děje, co se v něm naplňuje, jest napsáno v jeho jménu, jež jest jménem stvoření. Vše, od nejmenších až do největších událostí! Není ničeho, co by nepřicházelo z tohoto jména a co by se v něm nemuselo naplniti. Vy lidé ani netušíte tuto velikost. Toto jméno jest živoucím zákonem ve svém původu i ve splnění. Nese vesmír se vším, co jest v něm.

V tomto jméně jest osud každého jednotlivce, protože se

na něm musíte soudit. Jste v něm přece všichni pevně zakotveni.

A toto jméno **jest!** Ono jest **živé**, a **zosobnělé**; neboť jméno a jeho nositel jsou nerozlučnou jednotou. Nositel jest živoucí jméno, jest samotnou Vůli Boží.

Dílo stvoření muselo připadnout **tvořící vůli**, tedy Imanueli, Synu Božímu, který **jest** tvořící Vůli v Bohu!

A ježto stvoření mohlo vzniknouti jen z vyzařování **tvořící** části Boží, Imanuele, a protože pravěčné a nezadržitelné záření Božské trojjedinosti muselo přestoupiti **za** hranice bezprostředního vyzařování, nastala nutnost odloučiti malou část tvořící Vůle Boží a postavit ji **za hranice, ven** z bezprostředního vyzařování Boží trojice. Je to část věčně spojená s tvořící vůlí v bezbylostném a přece sama stojící mimo Božskou sféru a tam působící, aby jejím vyzařováním mohlo stvoření vzniknouti a udržovati se.

A tato malá část, která byla z tvořící Vůle Boží, z Imanuele, Syna Božího, vystavena ven, aby se z jejího záření mohlo stvoření zformovati a také udržovati, to jest **Parsifal!**

Jeho bezbylostné jádro z Imanuele obdrželo formu od Prákrálovny Elisabeth. Byla to schrána, která se mu stala kotvou, aby mohl zůstat stát **mimo** Božské sféry! A tato schrána, tato forma jest svatou nádobou, v níž jest zakotven oheň Boha Otce, Duch Svatý, Imanuel, který z ní působí.

Touto formou, touto schránou stala se tato malá část Imanuele mimo Božskou sféru **osobností**, ale zůstává nerozlučně spojena s Imanuelem a tím také úzce spojena s Bohem Otcem.

Jako část Imanuele ho smí nazývat otcem a může se také označiti Synem Božím; vždyť Parsifal a Imanuel jsou jedno tak jako Imanuel a Bůh Otec!

V Abdrushinovi byl své doby po první i po druhé **Parsifal** na zemi. Tímto vysvětlením tomu dnes již jistě lépe rozumíte. V hodině naplnění stává se Imanuel osobností v pozemské schráně Parsifalově, po namáhavém zjasnění této schránky.

Teprve potom mohla se znenáhla snášeti do schránky celá síla trojjedinosti Boží, aby splnila na lidech největší ze všech Božských zaslíbení a milostí!

Tak se před vámi ještě jednou rozvíjí nezměrný děj, jako základ porozumění pojmu Parsifal!

Je to námaha bez konce udělat jasný obraz toho pro pozemské chápání. Nemohu se vyhnouti velkému počtu přednášek, chci-li toho dosáhnout. Proto jsem už v první přednášce předeslal, že tyto vysvětlivky jsou s vyloučením všech ostatních **jen pro ty** lidi, kteří přivedli Poselství v sobě **k plnému** prožití! Jen **tito** mne mohou následovati, až se budou vši silou snažit vždy znovu, až to budou moci pochopiti, protože to podávám zmenšené, takové, aby to lidský duch mohl chápat.

Především **nesmíte** si představovati výraz „**syn**“ **lidský**. Ne tak jako nějakého syna v lidské rodině.

„Syn“ znamená v duchovnu totéž jako „část“, část Otce, samu pro sebe působící. Syn a Otec jsou úplně **jedno** a nelze jich rozdělit!

V žádném případě si to nepředstavujte lidským způsobem;

muselo by vám to dát úplně **falešný** obraz! Vedlo by vás to k omylům pojmů, které by úplně vyloučily skutečnost a tím by vám nikdy nedovolily přiblížit se k Pravdě!

Snad by bylo lépe říci: **Jen** Bůh Otec jest vším a On působí trojmo!

Snad je tento obraz vašemu chápání bližší. Myšleno z prapůvodu bylo by to také **správnější** líčení; vždyť jest jen **jeden** Bůh! Co Syn Boží činí, to činí z Otce, v Otci, pro Otce! Bez Otce nebyl by ničím; neboť jest částí Otce a Otec sám jest v něm a působí v něm.

Snad je možno opět se nějak přiblížit lidskému porozumění, když si představíte: Otec nepůsobí snad **ze** Syna, tedy ne **skrze** něj, nýbrž **v něm!** Zde jest něco, co jest pro lidské pojmy tajemstvím a co snad vzdor vši mé námaze věčně tajemstvím zůstane, protože to nelze vyličit pozemskými slovy. Slova jsou přece jen slova, ostře omezená a nemohou vyličit pohyb, opravdový život, jaký jest ve všem, co se týká Boha a Božství.

To, co jest u Boha, nemůže být nikdy u lidí. Syn v lidské rodině jest pro sebe a otec jest pro sebe. Jsou a zůstanou **dvěma**, nanejvýš mohou **v jednání** být někdy jednotni, avšak nikdy jedno. Výraz Syn Boží je něco zcela jiného. Pravý opak! Bůh Otec a Bůh Syn jsou **jedno** a mohou jen v působení se jevit jako dva. Tak jako oba Synové Boží, Ježíš a Imanuel jsou jedno v Otci a jen ve svém působení, v druhu své činnosti jsou dva.

Znovu jsem se pokusil vysvětlit vám **prapůvod** Parsifala, který jest skrze Imanuele v Bohu a tím Bůh v něm.

Nyní se ještě pokusím ukázat vám ho v obrazech jako osobu, kterou **jest**. A pak **v jeho** působení.

Bude vám asi dost těžké představit si, že i světlý hrad musel vzniknout z jeho vyzařování. Hrad, který ho v prastvoření, čistě duchovním, obklopuje jako ochrana. Je to ten hrad, který jsem vám již označil jako přístavbu pravěčného hradu, na hranicích Božské sféry, který jest domovem a pracovištěm nejstarších, věčných v Božství. **V Božství**, tedy v bezprostředním vyzařování Božím, ne snad v samotném Bohu!

V mých vysvětlivkách není zahrnut hrad v Božském, protože nemá s lidstvem nic co dělat. Mluvím vždy jen o hradu **v čistém duchovnu**, který jest vrcholem a východiskem celého stvoření.

Hrad v čistém duchovnu, prastvoření, může být považován za přístavbu hradu v Božském. Jeho nejvyšší konec jest opatřen zlatou branou a pro všechny prastvořené neprostupnou oponou, tvořící hranici.

A na této hranici si myslete Parsifala jako prvního a nejvyššího v celém stvoření, které z něj vyšlo. Je obklopen řadou sloupů, které se kolem něj srazily ve věrném, nejčistším chtění všech prastvořených a v jejich lásce ke Světlu!

První prastvoření, ti nejvyšší v prastvoření, mohli se teprve z něj, z jeho tvořícího vyzařování vyvinouti k vědomí až za hranicí Božské sféry, tedy mimo bezprostřední vyzařování Božské trojedinosti!

Opakuji tyto výrazy a označení tak často, abyste si je

zapamatovali jako pevné, určité pojmy!

Parsifal tedy stojí tam jako první. On vystoupil z Božské sféry! Z jeho vyzařování vyvstali zprvu nejvyšší prastvoření k svému vědomí a jejich láska a věrnost ke Světlu, k Parsifalu, zformovala se jejich chtěním v nádherný sál, chrám, hrad.

O tomto živoucím formování a tkaní zmiňuji se dnes jen zběžně. Snad později podám ještě podrobnější vysvětlení. Nyní patří tato zmínka k úplnosti obrazu, který vám chci dát.

Parsifal sám jest pro vás jen šlehajícím světlem. Jeho bezbytné jádro z Imanuele zastiňuje všechno ostatní, možno-li ve světlem hradu vůbec mluvit o stínu. Proto to říkám jen **obrazně**.

Očím čistě duchovních, prastvořených, jeví se však forma, čistě duchovní forma Syna Světla, prozářeného oslňujícím jasnem jeho bezbytného jádra.

Jak vám mám říci to, co se lidskými slovy vůbec nedá omeziti?

Zářící hlava nejdokonalejší formy, zahalená věčným vlněním živoucího Světla, které každého stvořeného, který je spatří, srazí k zemi a připraví o smysly. Tělo jest obklopeno zářící schránou, která vypadá jako pružný pancíř šupin. Nad hlavou se ochranně vznášejí křídla holubice ... tak si ho můžete představovati, mocného, vládnoucího, nepřekonatelného, nedostupného. Je to ztělesněná síla Boží, formou učiněná Boží zář: Parsifal, Syn Světla, stojící na vrcholu celého stvoření v čistě duchovním! **Čistá brána**, která se otevřela z Božství ke stvoření a

vede od Boha k lidem!

Jméno Parsifal má mezi jinými tento smysl: **Od Boha k člověku!** Jest tedy branou nebo mostem od Boha k člověku. Není čistý bloud, nýbrž čistá brána života ke stvoření!